

Arrest

nr. 185 364 van 12 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 maart 2017.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. VOS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zo wordt vastgesteld dat (i) er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers bewering in een bloedwraak te verkeren, (ii) verzoeker niet aannemelijk maakt niet langer in Elbasan, Fier of Burrel kan wonen om eventuele verdere problemen met zijn belagers te vermijden en (iii) hij niet aannemelijk maakt geen beroep te kunnen doen op de hulp van en bescherming door zijn autoriteiten.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat verzoeker niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in zijn asielmotieven en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt noch ontkracht.

5.2. Zo verzoeker benadrukt dat hij wel degelijk heeft aangetoond in een bloedwraak verwickeld te zijn, gelet op de vonnissen waaruit blijkt dat hij S.H. dodelijk getroffen heeft in een confrontatie en waarvoor hij veroordeeld werd, merkt de Raad vooreerst op dat een moord of doodslag niet noodzakelijk altijd bloedwraak met zich meebrengt. Zo blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier en de bestreden beslissing dat het eigen is aan een bloedwraak dat de wraaknemers publiekelijk het verlangen moeten uiten om de in hun ogen geschonden eer van hun familie of hun clan met bloed te herstellen. Doen zij dit niet, bijvoorbeeld omdat zij genoeg nemen met de straf die de dader werd opgelegd, dan is er geen sprake van bloedwraak.

Gelet op de vaststelling dat verzoeker de identiteit van zijn belagers niet kent en uit zijn verklaringen tevens blijkt dat hij over een ruime bewegingsvrijheid beschikt, hecht de Raad in navolging met de commissaris-generaal geen geloof aan verzoekers bewering in een bloedwraak te verkeren.

Dat hij de naam van de clan kon vernoemen en meer specifiek de zoon van S.H., volstaat niet. Uit de informatie vervat in het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt immers dat elke bij de bloedwraak betrokken persoon op de hoogte is van het bestaan van de wraak, van de identiteit van de wraaknemer(s) en van de motieven van de wraak. De in het verzoekschrift opgeworpen argumentatie dat bloedwraak een kwestie is van families of clans, hetgeen losstaat van de individualiteit van de wrekende persoon, is niet meer dan een blote bewering die verzoeker niet weet te ondersteunen aan de hand van objectieve informatie. Het citaat uit een persartikel van Reuters duidt enkel aan dat de familie in kwestie hun mogelijke moordenaars niet zouden kunnen herkennen, niet dat zij deze niet bij naam kunnen vernoemen.

Waar verzoeker aangeeft dat hij zich in een constante staat van vlucht verkeerde en hij daarom niet op dezelfde plaats kon blijven, kan hij niet worden gevolgd. Zo wordt in de bestreden beslissing op correcte wijze gemotiveerd dat alle door wraaknemers geviseerde mannen zich verplicht zien zich thuis op te sluiten uit angst te worden gedood. Het feit dat verzoeker afwisselend in Elbasan, Fier en Burrel verbleef waar hij tevens werkte en hij ofwel te voet ofwel met de fiets naar het werk ging, is zoals terecht

aangegeven in de bestreden beslissing, geenszins in overeenstemming te brengen met een vrees het slachtoffer te worden in een bloedvete.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

5.3. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

6. Bijgevolg blijkt niet dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 februari 2017, voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijk slachtoffer is van bloedwraak en wijst zij erop dat haar hele familie vervolgd wordt door de familie H.. Verzoekende partij wijst erop dat zij veroordeeld werd en zij in Albanië een vervolging dient te vrezen en geen bescherming kan genieten van de Albanese autoriteiten. Verzoekende partij voert tevens de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 28 februari 2017 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in haar verzoekschrift ontwikkelde argumenten,

zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande hetgeen dienaangaande in voormelde beschikking wordt vastgesteld, namelijk:

“Zo verzoeker benadrukt dat hij wel degelijk heeft aangetoond in een bloedwraak verwikkeld te zijn, gelet op de vonnissen waaruit blijkt dat hij S.H. dodelijk getroffen heeft in een confrontatie en waarvoor hij veroordeeld werd, merkt de Raad vooreerst op dat een moord of doodslag niet noodzakelijk altijd bloedwraak met zich meebrengt. Zo blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier en de bestreden beslissing dat het eigen is aan een bloedwraak dat de wraaknemers publiekelijk het verlangen moeten uiten om de in hun ogen geschonden eer van hun familie of hun clan met bloed te herstellen. Doen zij dit niet, bijvoorbeeld omdat zij genoeg nemen met de straf die de dader werd opgelegd, dan is er geen sprake van bloedwraak.

Gelet op de vaststelling dat verzoeker de identiteit van zijn belagers niet kent en uit zijn verklaringen tevens blijkt dat hij over een ruime bewegingsvrijheid beschikt, hecht de Raad in navolging met de commissaris-generaal geen geloof aan verzoekers bewering in een bloedwraak te verkeren.

Dat hij de naam van de clan kon vernoemen en meer specifiek de zoon van S.H., volstaat niet. Uit de informatie vervat in het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt immers dat elke bij de bloedwraak betrokken persoon op de hoogte is van het bestaan van de wraak, van de identiteit van de wraaknemer(s) en van de motieven van de wraak. De in het verzoekschrift opgeworpen argumentatie dat bloedwraak een kwestie is van families of clans, hetgeen losstaat van de individualiteit van de wrekende persoon, is niet meer dan een blote bewering die verzoeker niet weet te ondersteunen aan de hand van objectieve informatie. Het citaat uit een persartikel van Reuters duidt enkel aan dat de familie in kwestie hun mogelijke moordenaars niet zouden kunnen herkennen, niet dat zij deze niet bij naam kunnen vernoemen.

Waar verzoeker aangeeft dat hij zich in een constante staat van vlucht verkeerde en hij daarom niet op dezelfde plaats kon blijven, kan hij niet worden gevolgd. Zo wordt in de bestreden beslissing op correcte wijze gemotiveerd dat alle door wraaknemers geviseerde mannen zich verplicht zien zich thuis op te sluiten uit angst te worden gedood. Het feit dat verzoeker afwisselend in Elbasan, Fier en Burrel verbleef waar hij tevens werkte en hij ofwel te voet ofwel met de fiets naar het werk ging, is zoals terecht aangegeven in de bestreden beslissing, geenszins in overeenstemming te brengen met een vrees het slachtoffer te worden in een bloedvete.(...).

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.”

Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele argumenten aan die het voorgaande, en meer algemeen de in de beschikking d.d. 28 februari 2017 opgenomen grond, en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen. Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en argumenten, en formuleren van algemene beweringen vormt geen dienstig verweer.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS